

[Marius Jensen.]

bygning liggende derude. Her er en Lejlighed, hvor man kunde give Hillerød Oprejsning. Jeg anbefaler derfor den højtærede Forsvarsminister at lægge Husarkasernen ved Hillerød. Saa vidt jeg ved, er det ogsaa et Ønske blandt Befalingsmændene inden for Husarerne, hvis de skal flyttes, at man da flytter dertil, saa kan det lade sig gøre af militære Grunde, synes jeg, den højtærede Forsvarsminister skulde imødekomme dette Ønske.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen, der i en haanlig og overlegen Tone bebrejdede Landbruget, at Tilførslerne til Københavns Flæskemarked var saa knappe, at Priserne steg. Jeg forstaaer ikke den Tale af det ærede Medlem. Hvad er Meningen? Har Landbruget ikke Lov til at regulere Tilførselen til Københavns Flæskemarked, saa at vi kan opnaa en nogenlunde Pris for vore Varer? Har Landbruget nogen som helst Pligt til at sælge sine Varer til en forholdsvis billigere Pris end de andre Erhverv her i Landet? Jeg finder det mærkeligt, at netop det ærede Medlem fører en saadan Tale imod Landbruget, fordi vore Varer stiger en Smule i Pris, medens det ærede Medlem derimod ikke reagerer over for, at man gennem Valutacentralen skaber Mulighed for, at mange andre almindelige Forbrugsvarer stiger i Pris. I den Grad har man vænnet sig til, at Landbruget skal aflevere sine Varer til en billig Pris, at man raser derimod, naar en begrænset Tilførsel faar Priserne til at stige lidt.

Professor Jørgen Pedersen har regnet ud, at Befolkningen uden for Landbruget i Aarene fra 1930—35 har faaet en Udgiftsbegrænsning i Indkøb af Fødemidler paa mellem 500 og 600 Mill. Kr. Landbruget har altsaa bragt et Offer over for den øvrige Befolkning, som vi vist aldrig har faaet Tak for, og det forlanger vi heller ikke, men vi maa kræve lige Vilkaar med andre Erhverv; og det skal det ærede Medlem i det lange Løb ikke kunne blive en Hindring for.

De danske Husmænd, som det ærede Medlems Parti særlig ønsker at være Talsmand for, forstaaer ikke denne Tale; jeg vil anbefale det ærede Medlem at rejse ud og holde denne Tale for Husmændene, de vil ikke kunne forstaa, at de ikke skulde have Lov til selv at bestemme lidt over Prisen paa deres egne Produkter. Det fører undertiden med sig, at Flæsket bliver dyrere for fattige Husmødre her i København, men saa kan man jo give dem Flæskkort; det

er man aldrig saa karrig med fra Regeringspartierne Side; Karrigheden melder sig først, naar Talen bliver om andre Varer, saa taler man aldrig om Kort, endskønt mange andre almindelige Forbrugsvarer er steget stærkt i Pris. Den Betragtning gælder kun, naar det er Landbrugets Varer, det drejer sig om.

Det danske Landbrug er i en saadan Nødssituation, at de sidste Maaneders Prisstigning kommer som en kærkommen Hjælp, men man maa ikke tro, at nogle Maaneders gode Priser hjælper Landbruget over Krisen, dertil er denne alt for dybtgaaende og har varet alt for mange Aar. Der er megen gammel Gæld at betale af, der er mange Huller, der skal lappes, der er meget at rette op, inden Landbruget kommer paa Fode igen. For samtidig med at vore Indtægter faldt, har vore Udgifter vist en Tendens til Stigning, og dette gælder ikke mindst med Hensyn til Skatterne. Særlig Skatteyderne i Landkommunerne mærker de faste Skatters Tryk, eftersom det jo er en Skat, der tages uden Hensyn til, om der er Indkomst eller ej. Naar man skal svare Skat uden at have nogen Indkomst, er det ensbetydende med, at man enten maa forbruge Kapital eller gøre Gæld; det er det, der er sket inden for Landbruget gennem de senere Aar, og dette er en af Aarsagerne til, at Gælden inden for Landbruget er blevet saa stor.

Landbruget har Gang paa Gang rejst Krav om lige Vilkaar skattemæssigt set; det har vi ikke i Øjeblikket, men det er det, vi beder den høje Regering om at faa. Hvad Mening er der i, at Landbrugets Indtægter skal bære langt større Procenter i Skat end andre Indtægter? Ud fra mit Kendskab til disse Forhold kunde jeg nævne Eksempler paa, at man ude i Landkommunerne har haft Skatter, der har betydet 40, 50, ja, 60 pCt. af Indkomsten, og for enkeltes Vedkommende endda en højere Procent. Efter min Mening danner Indkomsten det eneste reelle Grundlag for Skatteligning; de Samfundsborgere, der beskattes uden Hensyn til, om Indkomsten er stor eller lille, bliver efterhaanden fattige, og det er det, der er sket i Landbruget.

Saa taler Regeringspartierne om en Gældsordning, taler om den Gæld, som Landbruget har paadraget sig. Men den Skatteprioritet, den Gæld, man gennem Skattestrykket fra det offentlige har skudt ind i Landbruget, den taler man ikke om at fjerne, og det var dog dér, man havde en vis Pligt. Kommunernes Stilling — og det gælder især Landkommunerne — er saa vanskelig finansielt set, netop fordi man maa ligne de store